

Nyhetsbrev nr 6 – augusti 2006

Det blåste aldrig under nio-tio sekundmeter under de tre veckor jag tillbringade på öarna. Sanden yrde ofta i vinden. Ett kort ögonblick när alla sasmlats och råkade vända sig bort mot horisonten.
Canon 1 Ds Mark II, 100-400/4,5-5,6 IS-zoomen.

Hej alla fotovänner och fågelentusiaster,

och tack för alla trevliga mejl som jag fått. Nu närmar vi oss hösten i rask takt, så känns det i alla fall denna regniga dag efter en ovanligt varm sommar. Om en vecka ska jag ner till Östafrika och samtidigt har "Pingvinliv" utgivningsdag. Med det här brevet följer ett erbjudande att beställa "Pingvinliv" och den nya litet prisbilligare utgåvan av "Mellan vingspetsarna" (fem nya bilder har lagts in). Läs mer i brevet nedan.

Vill du att böckerna ska signeras och kanske tillägnas någon, dig eller en släkting eller vän, måste du meddela oss detta så tydligt som möjligt (ev. fördröjs leveransen någon vecka om jag ev. är på resa just då). Ring gärna på 0413-609 90 och prata med Torbjörn eller Viktor.

Pris inklusive frakt:

"Pingvinliv" 289: -

"Mellan vingspetsarna" – nyutgåvan 198: -

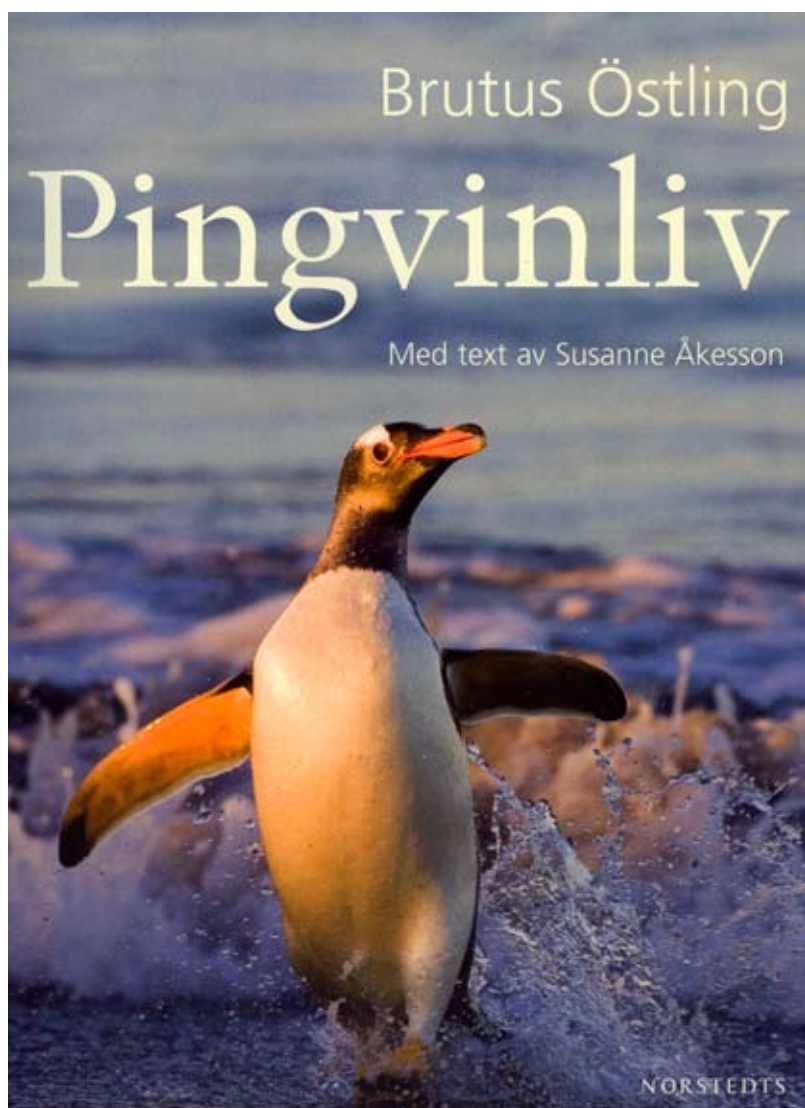
Paketpris, båda böckerna, inklusive frakt: 389: -

Bästa hälsningar,

Brutus

Ordertelefon 0413-609 90

Order-e-post: order@symposion.se (obs! stavningen)

Brutus Östling Pingvinliv

Med text av Susanne Åkesson

Norstedts

Stort format. Inbunden. 192 sidor.

Pris inklusive frakt

“Pingvinliv” **289: -**

“Mellan vingspetsarna” –
nyutgåvan **198: -**

Båda böckerna till paketpris:

389: -

Rättelse och påpekande som inte kom med i pingvinboken

1. Den adulta streckade caracaran på sidan 159 har av misstag bytt plats med den högra caracarabil- den på sidan 83.
2. Digitala filer liksom film klarar inte av att återge de kontraster vårt öga klarar av att se, den gula färgen på månen på sidan 28-29 är hämtad från en mörkare exponering tagen direkt efter den aktu- ells bilden. I verkligheten var månen rejält gul. Jag vet inte om det ska betecknas som manipulation – eller om utelämnandet av månens färg borde ses som en digital manipulation av verkligheten; hur- somhelst vill jag nämna detta. Förgrunden med pingviner har också ljusats upp av samma skäl, men det handlar om helt traditionell mörkrumsteknik. Dock: inga fåglar eller annat på bilden har tagits bort eller lagts till.

“Pingvinliv”

Ett snabbreportage från en resa till Falklandsöarna

En bild från min resa till Antarktis 2002. Jag tog mest diabilder men några digitala också med min första digitalkamera. Ovan som jag var hade jag färgtemperaturen på 6400 K för att få en varm ton, med resultat att den här bilden miste den blå tonen på isen, först när jag ställde färgtemperaturen på 5100-5200 K, som jag nästan undantagslöst kör numera, fick isen den blå färg den hade. Jag tror att repron på tryckeriet sänkte färgtemperaturen ytterligare, till 4900 K på den här bilden. Fördelen med digital teknik är att man så att säga kan göra filmvalet i efterhand, varmt eller kallt.

Efter två veckor på Falklandsöarna börjar jag känna en lätt desperation. Det har aldrig regnat så mycket i januari månad. Blåser gör det alltid under deras somrar, men dagen med 26-28 sekundmeter, när jag blev liggande flera dagar efteråt med hög feber, känns fortfarande av. Jag får inte de bilder jag behöver. Och jag har en deadline. Tre månader – sista mars måste boken föreligga, formgiven och med texten, som författaren just nu skriver, översatt.

I USA kommer det snart ytterligare en jättebudgeterad storfilm om pingviner, tecknad den här gången. Och den franska filmen “Pingvinresan” om kejsarpingvinerna har nyligen haft premiär i Sverige.

Ett par dagar före nyår fick jag uppdraget av HarperCollins i USA och Storbritannien att ta bilderna till en bok om pingviner. Norstedts hängde på och ville göra layout på rekordtid för att ha en svensk bok redan i augusti. En vecka efter nyår satt jag på planet till Santiago i Chile, där man måste byta för att komma över till Falklandsöarna. Det går plan bara på lördagar. Efter kriget har förbindelserna med Argentina upphört, faktum är att Argentina ännu inte släppt kravet på vare sig Los Malvinas eller Sydgeorgien. På de olika öarna på Falkland bor bara trehundra människor, mest brittisk-ättlingar och ditflyttade äventyrare, och i huvudorten Port Stanley ett par tusen människor.

Med långt tele kan fotografen med en liten förflyttning uppnå effekter som inte hade gått med en kortare brännvidd.
Canon EOS 1 Ds MarkII och 500/4.

På Sydgeorgien bodde sju människor när jag besökte ön för tre år sedan. Men desto fler pingviner, flera hundratusen kungspingviner i fantastiska jättekolonier. Och på Falklandsöarna många tusen pingviner av arterna klippheppare, åsne- och magellanpingviner och mer än tusentalet kungspingviner, de senare nästan alla vid Volunteer Point på huvudön.

Eftersom båten trafikerar öarna bara var sjätte vecka måste man flyga med det lokala flygbolaget FIGAS små propellerplan. Piloterna är förmodligen gamla stridsflygare. Vant styr de ner de sexsitsiga propellerplanen i femton-sexton sekundmeters vind, enda dagen de ställde in var när vinden nådde orkanstyrka. Att ta sig från en ö till en annan blir som att åka buss. På vartenda lantbruk ska man landa, ta med en katt till veterinären, lämna en passagerare och post eller ordna mediciner. Efter fem-sex mellanlandningar, som knappt varar mer än fem minuter, landar man till slut på den ö man ska till. När man efter två veckor redan varit med om tjugo-fem landningar och starter funderar man inte ens längre på om man ska vara flygrädd eller inte.

Vad packar man när man inte kan få bagaget eftersänt om den stora resväskan kommer på avvägar? Inuti den hårda väskan har jag alltid en mjuk kameraväska av största modell, hittills har utrustningen fått plats där. I kameraväskan det långa 500-telet, 100-400-zoomen, blyxt, ett extra kamerahus (Canon EOS 1 D MarkII), fjärrutlösare, två externa hårddiskar m.m. Ett stativ (fö-

Jag var fullt upptagen med att i den tidiga morgonsolen porträttera kungspingviner när jag i ögonvrån på långt håll upptäckte rörelser från en liten grupp magellanpingviner. När jag närmade mig gruppen räknade jag till min förvåning sex ungar och en förälder som på alla sätt försökte undkomma deras alltför intensiva uppvaktning. Tre ungar och en förälder har jag både hört talas om och lyckats få några bilder av, men sex... Jag smög mig hukande så nära som möjligt och med 500-millimetern hann jag ta en hel bildserie innan alla sex ungarna försvann i samma jordhåla tillsammans med föräldern. Innan dess hade även en sjunde unge försökt ansluta sig till sällskapet men bryskt jagats iväg av den fullvuxna pingvinen. Detta fick mig att dra slutsatsen att två föräldrar måste ruvat på ägg i samma jordhåla och att den här föräldern i alla fall på något sätt accepterat även den andres ungar, åtminstone tillfälligt. Som dagamma? Volunteer Point.
Canon EOS 1 Ds Mark II med 500/4 och 1,4 ggr konverter.

Magellanpar vid "flygfältet" på Saunders Island. Canon EOS 1 Ds Mark II, 500 mm med konverter 1,4.

redrar inte de superlätta varianterna) och mitt Wimberleyhuvud för det långa teleobjektivet ligger bredvid den mjuka väskan. Lite kläder – fågelguiden glömde jag i all hast – och toaletsaker. Trots försök att klara den godkända vikten kommer det att bli tjugo kilos övervikt när jag kliver på Falklandsplanet – fjorton kilo är maxvikt, inte direkt en fotografs dröm.

Handbagaget blir det stora kruxet. Om resväskan kommer bort måste jag klara mig därnere. Några sju kilo blir det inte tal om. Handbagaget fyller jag med mitt Canon 1 Ds MarkII-hus, redan det nästan två kilo, Canons stora batteriladdare (utan den är jag hjälplös), 70-200-zoomen, en vidvinkel och ett lättare 400-millimetertele. Tur nog har jag en jacka med enorma fickor. Min nyinköpta bärbara minimala Mac med en tolvtummskärm, ryms i en stor inre ficka. Den här utrustningen kan jag klara mig på. I nödfall.

Fyra öar har jag bokat in mig på. Men på West Point Island visar sig omöjligt att landa. Det har regnat alldeles för mycket. Landningsbanorna på ögruppen består av gräsmattor där de boende på ön jagar bort gässen innan planen landar. En mindre brandvagn kopplas på jeepen som tjänstgör som brandbil om något skulle inträffa. I stället får jag tillbringa ytterligare några dagar på Saunders Island. Och äntligen får jag möjlighet att ta mig ner till den lilla bäck där bonden och fotoentusiasten Dave Pole-Evans berättat att klipphopparringvinerna brukar duscha. Vid mitt första besök kunde jag inte utan risk för livet klättra ned längs klipporna i de höga vågorna. Men, som man brukar säga, friskt vågat, hälften vunnet. Så till slut, den sista veckan, börjar bilderna rasa in och jag kan slappna av och äntligen njuta på riktigt av att få tillbringa dagarna med dessa underbara varelser. Men innan dess har jag ringt hem på satellittelefonen och sagt att jag kanske måste stanna längre och köpa nya biljetter för hemresan. Jag måste helt enkelt få bilder och för en gångs skull medger budgeten en sådan extrautgift.

Sista natten ska jag sova ute vid Volunteers Point, hemma hos Rod och Phyllis Tuckwood. Efter en regnig eftermiddag lägger jag mig utan större hopp redan vid tiotiden. Klockan kvart över fyra ringer väckarklockan. Fortfarande utan förhoppningar tittar jag ut genom det lilla fönstret. Alldeles klar himmel. Ska detta bli första riktigt bra morgonljuset på tre veckor? Jag slänger upp säcken på ryggen och med stativet i ena handen och kameran med 500-millimetern i den andra vandrar jag kilometern bort till kolonin.

Visst, vädret håller i sig. Och jag är verkligen på rätt plats denna morgon. Efter ett intensivt plåtande i tre timmar konstaterar jag att jag förmodligen fått ihop tjugo helt skilda bilder till boken bara denna morgon. Inte bara kungs- och åsnepingviner utan det kanske mest fantastiska under resan inträffar också. Jag nästan missar det, men långt borta i höger synfält skimtar jag en märklig aktivitet bland magellanpingvinerna. Vad är det som sker? Hur många ungar har den där föräldern egentligen? Jag smyger mig närmare, hukande, med 500-millimetern med 1,4 gångers konverter beredd. Till skillnad från stora arter som kungs- och kejsarpingvinerna är magellanerna skygga, de försvinner gärna ner i sina jordhål om man närmar sig. Jag räknar till inte mindre än sex hungriga ungar som jagar den stackars adulten. Tre ungar är vad en magellanpingvin maximalt kan få och de bilder jag redan fått var jag mer än nöjd med. Jag lyckas få ihop en serie bilder innan alla ungarna och den vuxna pingvinen försvinner ned i samma håla.

Vad har jag bevittnat? Troligen har en annan förälder ruvat ägg i samma håla, och på något vis hade den här föräldern accepterat alla sex ungarna. En sjunde unge försökte också komma med i sällskapet men jagades omedelbart bort av magellanförelärdern.

Strax innan jeepen ska komma och hämta mig tar jag en sväng ned till den långa stranden. Det har börjat blåsa rejält igen, och sanden yr runt i vinden. Jag ser en grupp kungspingviner längre bort på stranden och väntar tills den samlats. Med 100-400-zoomen får jag ett antal gruppbilder med höga vågor i bakgrunden och sand som bildar ett lätt moln nertill i bilden.

Min familj slipper vänta på mig ytterligare veckor. Och det blir lättare att berätta att jag, om bara några veckor, faktiskt måste ned till Sydafrika för att plåta den afrikanska pingvinen också...

Den svenska utgåvan av boken utkommer på Norstedts i augusti. Upplagorna i USA och UK utkommer strax före årsskiftet.

Med långt tele kan fotografen med en liten förflyttning uppnå effekter som inte hade gått med en kortare brännvidd. Canon EOS 1 Ds MarkII och 500/4.

Åsnepingvin ska mata unge, Saunders Island. Canon 1 Ds Mark II, 100-400-zoomen, 400 mm tror jag. Genom att komma "i nivå" med pingvinerna uppnås en känsla av närhet, samtidigt lyckades jag bli av med alla andra pingviner i bakgrunden genom att använda ett relativt långt tele.